דעם בלינדנ׳ס קללה

(דערציילונג)
פון י. אלטשולער

אויב איר זייט נישט קיין מאמין, איר גלויבט ניט פון גאנצן האַרצן אין השגחת פרטית, אז עס אין דאָ א גאָט אויף דער וועלט, וואָס באַצאָלט פאַר זינד און שלעכטס מיט פּורעניות און בייזע אַנשיקעלעכקייטן, וועט איר ניט פילן דעם ריכטיקן טעם, וואָס ליגט אין דער מדרגה פון א טויבן, פאַר וועמען מען גיט א פידל קאַנצערט; ער זעט ווי עס מאַנצן אַרום די פינגער איבער די סטרונעס, ווי דער בוינן פליט אַרום אַרויף און אַראָפּ, ווי א צויבער שטעקלע, אָבער הערן הערט ער איין קלאַנג ניט . . .

אזוי ווי מען האָט אונז געגעבן תפילות אנשטאט די קרבנות, וואָס מען האָט ביי אונז צוגענומען, אזוי האָט מען אונז אנשטאט דער נבואה געגעבן פאַרשיידענע מיר קאָנען פאַרשטיין און טרעפן דאָס וואָס אונז דערוואַרטעט.

אט, למשל: ווען עס קלינגט אייך אין לינקן אויער, אָדער עס בייסט די רעכטע אויג, וועט אייך דערוואַרטן פרייד און גוטע נייעס; טרעפט דאָס אייך אָבער מיט׳ן רעכטן אויער און לינקער אויג — זאָלט איר זיך ריכטן אויף טרויער און אַלדאָס בייז.

נאָר אויב איר זייט א דאָקטאָר, אָדער א דאָקטאָר האָט אייך ניט געהייסן גלויבן אין דעם — האָט איר פאַרלאָרן די געלעגנהייט פון צוהערן זיך אַוו א נבואה, וואָס איז אייך געקומען אָנזאָגן, וואָרעגען פון עפּעס . . .

וועט איר וועלן זאָגן, אז מיט דעם בין איך אויסן אייך עפּעס וויסנשאַפט צו לערנען — האָב איך דאָס מער ניט ווי א הקדמה צו מיין דערציילונג אָנגעשריבען.

אונזער שטעטל, וועלכע האָט געהאַט ביי א הונדערט הייזער, האָט זיך געפירט איר איינגאַרטיקן איינוואָנער, אַ מאַן איז געווען עגלאַך צום צווייטן, דער צווייטער — צום ערשטן.

וואָכן, חדשים און יאָרן האָבן זיך געביטן לייכט און שטיל, ניט באַמערקט טערהייד. אַן רעש, אַן איבערלעבונגען און אַן צופאַלן; ווייל די אַמונה און טוי פער גלויבן אין גאָט און אין זיינע גערעכטע מעשים, האָט זיי ארומגענומען און ארומגענאַרטלט, ווי מיט א מעכטיקן רייף, כדי זיי זאָלן אייביק גאַנץ זיין און גאַרנישט זאָל זיך ביי זיי ניט פאַרלירן . . .

איינס און דאָס זעלבע: ווינטער פאַרטאָג, ווען דער קאַלטער, באַשטערנטער הימל איז טיף, לויטער און אויסגעפּאַלירט אזוי זאַרגפעליק, אז מען קאָן אים דורכקוקן אויף דורך און דורך אין די עולמות העליונים אריין, אין דעם מקור פון אַלע הערלאַכקייטן, נשמה דערהויבונג און דבקות; און אונטער דעם שניי איז אזוי זויבער און בלענדענוויס, אזש עס שפּיגלט זיך אָפּ אין אים די הימלבלויקייט — דאַמאָלסט ציען זיך די אָרדען פון אַלע צעעפנטע קיינמאָל ניט פאַרשפּאַרטע טירן, מיט אייגעניש און פעסטקייט, און טראָגט, גלייך אין שול אריין, וועלכע שטייט אין מיטן שטעטל א מאיעסטעטישע, מיט אירע העל באַלויכטענע און פאַרפּראַרענע פענסטער, אזוי ווי עס שיינט א קענינג אויף איר טראָן מיט אירע דעמענטן און ברילאַנטען . . . דער שניי סקרי׳פּעט און רייסט זיך ווי לייוועגט אונטער זייערע פיס און לאָזט זיך הערן פון איין ברעג שטעטל ביז׳ן צווייטן: איינער ענטפערט אָפּ דעם צווייטן, דער צווייטער פלעגט זיך צעגייף מיט׳ן ערשטן . . . און אינ׳ם חלל פון דער אידישער שטעטל הערט זיך א צייט, ווי איין לאַנגער אידישער קרעכץ, פון אַלט און פון יונג, פון טאַטעס מיט קינדער, וואָס גייען מיט אין הארץ, מיט איין געפיל אין שול אריין דאַוונען און לערנען און דינען גאָט.

פון די קוימענס הויבן זיך דערווייל, דאָ און דאָרט, אָן צו ציען א דינער, גלייך כער און רואיקער רויך — לאַנגזאַם און פויל ציט ער זיך, ניט געטריבן און ניט געיאָגט פון קיינעם, אזוי ווי דינע בוים מעלאַך וואָלטן מיט אמאָל ביי יערן אויף דעם דאַך אויפגעגאַנגען . . . עס דערהערט זיך א סקרי׳פּען ביים צרונעם, א מעקן פון ציגן, א האַקן פון האָלץ און א שטויסן פון סטופּעס. אויך די ווייבער דינען גאָט מיט זייערע תפילות און מעשים טובים, שטייענדיק ביי אויוון. האָבן זיי וואָס צו קאָכן, לויבן זיי אודאי זיין הייליקן נאָמען; אַלא ניט — הייצט מען זיך איין דעם אויוון: אי מען ווערט פאַר יענעם ניט פאַרשעמט, אי עס איז ווארימער אין שטוב. ניט דער עיקר איז דאָך עסן! עס איז דאָ ציגן מילך, זייער מילך, א שטיקל טאַראָן, אביסל ליאָק פון הערינג — דאַנקט מען גאָט אויך דערפאַר.

און זומער איז דאָך גלאַט א חיות! עס איז דאָ רעטאַך און ציבעלקעס, אַרבעס און באָב, קאַרטאָפל און פאַסאָליעס; די ציג עסט זיך אָן מיט גראָז און ניט מילך, און פון מילך און ירקות מאַכט מען די בעסטע מאַכלים, וואָס קאָסט ווייניק, און מען דאַרף זיך ניט מרבה בהוצאות זיין — דאַרף מען דאָך געוויס דאַנקען גאָט דערפאַר! דאַנקט מען טאַקע ביז א דריטל אויס׳ן טאָג, און דערנאָך נעמט זיך יעדערער פאַר זיין ארבעט; דער שניידער פאַר זיין אַל, דער שמיד פאַר זיין האַמער און דער וואַסער פירער פאַר זיין פעסל.

בסך הכל איז אין שטעטל געווען איין וואַסער פירער און נערופן האָט מען אים יוסף חיה־טויבעס; און געהאַט האָט ער א יונג ווייב מיט צוויי קליינע קינדער, אַן אַלטן טאַטן, א בלינדן, אַן אַלטע חורבה, א האַלבע און זייער א לייטיש ציג. זיי׳ער שטוב איז אין דער ערד, אַן אריינגעזונקענע, מיט שוין, וואָס פון אַלדקייט זיינען זיי ווי בלינד געוואָרן און באַקומען א קאָליר ווי טונקל־גרינע פלאַש גלאָז, פון וואָס אין שטוב איז שטענדיק שטאַרק טונקל געווען. אויפ׳ן הויף איז געווען א קליין שטעלכל, וואו עס האָט זיך געפונען די ציג, דורכ׳ן טאָג דאָרט געפייט היי און גראָז, גענעבן מילך און געשפּייזט אירע ציגעלאַך און די גאַנצע פאַמיליע.

גאַנץ פרי פלעגט דער בלינדער נעמען זיין טלית און תפילין און דעם סוקעווטען שטעקן, מיט וועלכן ער פלעגט טאַפּען דעם וועג ביז דער שול. דאַרטן פלעגט ער זיך איינדרעקן מיט׳ן טלית איבער׳ן קאָפּ, אוועקשטעלן זיך מיט׳ן פּנים צו דער וואַנט און שאָקלען זיך אזוי לאַנג, ביז ער פלעגט בלייבן איינער אַליין אין שול. נאָכדעם, אז ער פלעגט זיך אָפּפאַרטיקן מיט זיין טאָג־טעגלאַכע פאַרציע זאָגאַכץ, פלעגט ער לאַנגזאַם צעגויפליין זיינע מכשירים און מיט רריאיקע און געלאַסענע טריט שטיל אוועק שפּאַצירן זיך צוריק אַהיים, ווי איינער, וואָס האָט יוצא געווען פאַר דער גאַנצער וועלט און זיין געוויסן איז אים ריין און לויטער ווי קריסטאַל.

קומענדיק אַהיים, פלעגט די ערשטע אַרבעט זיינע זיין: אָנהאָדעווען די ציג מיט האַרטע שטיקלאַך ברויט גלייך פון דער האַנט. קיין גרעסערן פאַרגעניגן האָט ער ניט געהאַט, ווי צו האַלטן די קליינע אייניקלאַך זיינע אויף די קני און זיי זאָלן אים רייסן באָרד און פּאות און גלעטן מיט זייערע ווייכע הענטעלאַך אין בער זיין פּנים, אָדער די קליינע ציגלאַך האַלטן אויף די הענט, שטאַרק צוגעדריקט צום האַרצן, און זיי זאָלן אים לעקן און שמעקן, און שטיפּטשען זיינע האָרן ווי שטרוי פון א דאַך . . .

מיט דעם פלעגט ער זיך אָפּגעבן א שטיק צייט, ביז דער זון פלעגט קומען מיט דער לוידיקער פעסל אַהיים ווארעמס עסן. נאָך ווארעמס פלעגט ער זיך אַביסל צוליגן און נאָכדעם אוועקגיין אין שול צו מנחה און מעריב.

קומען פלעגט ער אַהין, ווען קיינער פלעגט נאָך ניט זיין, פלעגט זיך אוועקזעצן אויף זיין אָרט און זיך נעמען צו הערן . . . דער מיושב׳דיקער נאַנג פון דעם אַלטן זיינער, דאָס טריפן פון וואַסער פונ׳ם כיור, דאָס שאַרכען פון די „שמות" דורך די מיין אונטער דער בימה מיט נאָך פילע סודות׳דיקע קלאַנגען, וואָס נאָר צו זיין אויער אַליין פלעגן זיי זיך דערטראָגן, האָבן אָנגעפילט דעם שטענדיק האַלב טונקעלן חלל פון דער גרויסער אַלטער שול, ווי מיט א זיסער מוזיק, צו וועלכער ער פלעגט זיך לאַנג צוהערן, ביז אין זיין פאַרשאַטענער נשמה פלעגן עפּעס ווי אויפשטראַלן, ווי אויפציטערן און פלעגן זיך מיט א ביינקענדיקן אָן נאָגענדיקן ניגונ׳דל נעמען צום לערנען גמרא. וואָס עס איז אים נאָך פאַרבליבן פון אַמאָל אין זכרון, אָדער זאָגן תהלים, וועלכן ער האָט זייליב נעהאַט. עס האָט נאָך קיינמאָל ניט געטראָפן, אז אימיצער זאָל קומען אין שול פריער פון אים און שפּעטער אוועקגיין. די שול איז שטענדיק געווען אָפן; און עס האָט קיינמאָל ניט געטראָפן, אז עפּעס זאָל פעלן פון איר.

זומער, ווען ער פלעגט אויפשטיין פון זיין בייטאָניקן שלאָף, פלעגט ער ליב האָבן צו נעמען די ציג אויף א שטריקל און דער זון פלעגט זיי ביידן אוועקפירן אויי דדער לאַנקע, וואָס האָט זיך געפונען הינטער׳ן שטעטל. דאָרטן פלעגט זיך דער אַלטער אוועקזעצן אויפ׳ן גראָז, האַלטנדיק דאָס שטריקל אין האַנט, און די ציג פלעגט זיך ארומדרייען ארום אים און זיך שטיפּטשען די גראָז. דער אַלטער פלעגט אין זיך אריינאַטעמען די ליבלאַכע ווארימקייט פון דער ערד, די מיהה׳דיקע ריחות פון די גראָזן און די פלאַנצונגען; די ווארימע שטראַלן פון דער זון פלעגן אים צערטלען און גלעטען; א לייכט, אנגענעם ווינטעלע פלעגט זיך שפּילן מיט זיינע האָר, און זיין האַרץ פלעגט אין אים אָנהויבן זינגען און באַהעפטן זיך מיט׳ן באַשעפער פון דער וועלט און פלעגט אים באַשיינפערלאַך זעען מיט זיינע אויסגעלאַשענע אויגן און מיט גרויס התפעלות פלעגט ער צו אים נעמען זינגען: „השמים מספרים כבוד אל", אָדער „ברכי נפשי".

אויף דאָ איז פאַר אים געווען א מקום קדוש: גאָט איז אומעטום. מען דאַרף אים נאָר קאָנען געפינען.

און אין יענעם שטעטל, א ווייאַרסט די ווייט פון איר, האָט געוואוינט דער פריץ, צו וועמען זי האָט באַלאַנגט פון קרמונים אָן. א פּאָליאַק איז ער געווען, מיט גרויסע געלע וואָנצעס און מיט א בלום־רויטן שלעכטן פּנים. אַלע וואָס האָבן געהאַט אומבאַוועגלאַכע ניטער אין שטעטל, האָבן אים געצאָלט צינז. פלעגט קומען דער טערמין און איינער האָט ניט דערוויין צו איינצאָלן אים פלעגט ער צופאָרן צו יענעם אין שטוב מיט א מחנה בייזע קנעכט און א סמאַרע ווילדע יאַגד־הינט, וועלכע קאָנען שפּילגרייקערהייד צערייסן א מענשן, אַראָפּקריכן פון די פערד, אריינרייסן זיך צו אים׳ אין שטוב אריין און צוגעמען הויז־זאַכן, לויט זיין אָפּשאַצונג, אינ׳ם ווערט פון דעם חוב. זיין „אימעניע" איז געשטאַנען ביי א ברעג פון א גרויסן וואַלד, וואו ער פלעגט זיך א גאַנצן טאָג ארומיאָגן מיט זיינע הינט און געסט נאָך פויגלען, פוקסן, האַזן און וועלף. אין מיטן וואַלד, ביים רעכטן ברעג, איז געשטאַנען אונטער אַן אייזערנעם דאַך אויף פיר זייל דער געקרויצטער יוזל אינ׳ם וויסן פאַרטוכל מיט׳ן דערנער קראַנץ אויפ׳ן קאָפּ. און אַז אימיצן פון שטעטל פלעגט אַמאָל אויסקומען דורכצופאָרן דעם דאַזיקן וואַלד, פאַרביי דעם דאַזיקן הייליקן יוזל, פלעגט ער זיין מער טויט ווי לעבעדיק . . .

אין שטעטל פלעגט מען פאַר דעם פריץ ציטערן איסת־מות, און ניט אומזיסט, ווען ער פלעגט זיך מיט זיין ווייל־דער האַרדע אַמאָל דורכטראָגן איבער דער שטעטל, פלעגט נאָכדעם ניט איין פרוי באַקלאָגן איר מולטערס צעשאַטענע און צעטראָטענע עפּל, באַרלאַך ברויט־לאַך און אייער. ניט איין מוטער פלעגט נאָכדעם דאַרפן לייגן קאַלטע וואַסער צו איר קינד׳ס בייל, וואָס ער האָט דורך בייטשן אריינגעכאַפּט; און ניט איין ציג פלעגט בלייבן אויף איין אויער, אָדער אַן אַן עק און אַן א באָרד . . .

און עס איז ניט געווען פאַר וועמען צו באַקלאָגן זיך, ווייל ער אַליין איז געווען דער זאָרגער און דער ריכטער; און עס איז ניט געווען ווער עס זאָל באַקלאָגן איבער דער ניט באַהאַוונטקייט אין דער לאַנדעס שפּראַך און אויף אַיבער דער מורא: טאָמער וועט נאָכדעם נאָך ערגער זיין . . . סיידן אינגאַנצן אַנטלויפן פון דער שטעטל, איז ווי שיקט עס? ווי אזוי קאָן מען דען פון דעם רייף ארויסקריכן וואָס בינ׳ט צענוי אזוי דאָס גאַנצע שטעטל? . . .

דאָס איז געווען די איינציקע שטיקל כמאַרע, וואָס האָט פאַרטונקלט דעם טונקעלן הימל פון דער שטעטל. און יעדער האָט שטיל אין האַרצן געדאַרשט נאָך נקמה און געהאַפט און געהאָפט.

איינמאָל, אין א שיינעם סוף זומער, ריכן זונטאָג, א וואָך פאַר ראָש־השנה, איז דאָס געווען. האָט יוסף געגומען זיין פאָטער מיט דער ציג און אָפּגעפירט זיי

פערפעקט געשפּייזט פערפעקט פרייליך

ווי קלאָר עס זיינען זיינע בלויע אויגן, ווי גרייט זיין מויל איז צו שמייכלען. און ווי אזוי ער שלאָפט — ווען ער דאַרף. א פולשטענדיק נאָרמאַלע, געזונטע בייבי, געשפּייזט פון זיין מוטער.

עס איז ניטאָ קיין סאַבסטיטוט אין פאַרגלייך צו דער מוטערס מילך. נאַטור׳ס אייגענע שפּייז, ריין און פריי פון מיקראָבן, אנטהאַלטן אין דער סאַמע אנגענעמענער פאָרמע, אַלץ וואָס די בייבי מוז האָבן.

איידער און נאָכדעם ווי די בייבי קומט, דאַרף אָוואַלטין זיין אויף דער מוטער׳ס דיעטע — כדי צו פאַרזיכערן א געזונטן־זיכן פלוס פון מוטערלאַכער מילך אויף וואָס די בייבי וועט וואַקסן. צו פאַרזיכערן, אויך, פערפעקטע אנטהאַלטונג פון דער מוטער׳ס אייגענעם געזונט.

אָוואַלטין איז די קאָנצענטרירטע גוטסקייט פון צייטיקן געדאַנק מאַלט, פרישע אייער, און פעטע מילך, געמאַכט ביי א אומפאַרגלייכבאַרן און אויסשליסלאַך וויסנשאַפטלאַכן פּראָצעס, און ווערט פאַרקויפט אין אַלע גוטע סטאָרס אין 50ס., 75ס., $1.25 און ספּעשל $4.50 פאַר מיליע סייז טינס. אויך סערווירט ביי סאָדא פאָנטענס.

'OVALTINE'

TONIC FOOD BEVERAGE

Enables Mothers to Breast-feed their Babies

A. WANDER LIMITED, PETERBOROUGH, ONTARIO

אָוואַלטין ראַסקס

זיינען געמאַכט געוואָרן פון פיינסטע קאַנאַדער ווייצענע מעל און אָוואַלטין. זיי זיינען בעסער פון ברויט אָדער ביסקוויטס פאַר דער־וואַקסענע קינדער. זיי זיינען אָפּעטיטנע, כרופּקע. זייער געשמאַקקייט מאַכט זיי פאַר א ליבלינג און זיי פאַרזיכערן געזונטע ווייסע ציין און שטאַרקע, געזונטע גומענס.

ברוסט שפּייז איז בעסטע שפּייז

עס איז א סך מאָל איבער־ציינט געוואָרן אז בייבים, געשפּייזט מיט דער ברוסט, האָבן פיל מער געלעגנהייטן אויסצומיידן נאַרונג קראַנקהייטן, אויסצואוואַקסן געזונטע קינדער, איידער בייבים געשפּייזט פון א פלעשל.

א בייבים מאָגן איז עקסטרעם דעליקאַט. די קלענסטע אָפּוויכונג פון נאַרמאַליטעט מאַכט עס קאַליע. דערפאַר דאַרף יעדע מוטער פאַרזיכערן איר בייבי מיט דער נאַטירלאַכער רעכט פון מוטערס מילך. אוואַלטין זאָל זי אָנפאַנגען צו טרינקען אזוי פרי ווי מעגלאַך איידער דאָס קינד ווערט געבוירן, און טרינקען עס ביז זי אַנטוואוינט דאָס קינד.

דאָקטוירים, נוירסעס און מוטערס אַלייַן, איבער דער גאַנצער וועלט, האָבן באַשטעטיקט דיוואַנדערבאַרע הילף וואָס אוואַלטין גיט — די ווירקונגען באַשיצונג וואָס עס שטעלט צו קעגן נאַרונגס קראַנקהייטן.

BEACON THEATRE

PHONE 22292 — 559 MAIN ST.

ווערט געוויזן

שבת, מאָנטאָג און דינסטאָג, נאָוועמבער 15, 17 און 18

צום ערשטן מאָל אין ווייניפּעג

"די דיוד ראַנגלער"

הונדערט פּראָצענט ריידנדיק

א עשיכטע פון א פענסי קאָוובאָי

ריידנדיקע קאָמעדיע — מ.דזשי.מ. נייעס

אויף דער ביקאָן סטיידזש

ביל לאָון מיט זיין פּיאַנאָ אַקאָרדיען

אדריאל גרענט איז לידער און טענץ

די אימפּיריאַל קוואַרטעט קאָמעדי און האַרמאָני

„סלים" לואיס און זיינע מוזיק מאַכער

אַנפאַנגענדיק מיטוואָך ערי דאַוונינג, אין

„בלעזיז אָ׳ גלאָרי"

יעדער סיט 25c יעדע צייט

ביקאָן פרייזן קינדער 15 סענט

ספּעשל קידס מאַטינע יעדן שבת פרי, 10 אזיינער

ביז ראש השנה איז דער אַלטער פון שטוב ניט ארויס. האָט מיט קיינעם קיין וואָרט ניט אויסגעדערט. ער איז געווען ווי א שאָטן אויף דער וואַנט.

ראש השנה, ווען מען האָט אים געבראַכט צו פירן אין שול אריין, האָבן אַלע אויף אים אָנגעהויבן קוקן מיט מורא און וואונדער. אין די נייע קנייטשען פון זיין פּנים און די ווייסקייט פון זיינע אויגן, האָבן אַלע ארויסגעליי־ענט עפּעס א פאַרבאָרגענעם, פינסטערן און שרעקלאַכן סוד, וואָס ער האָט סיף אין זיך געטראָגן.

און ווען דער חזן האָט אָנגעהויבן צו זינגען אין דער קדושה: „איה מקום כבודו", — האָט זיך מיטאַמאָל פאַנאַנדערגעגאַנגען איבער דער גאַנצער שול דעם בלינדנס א שרעקלאַכע קללה:

— א מיתה משונה זאָל קומען אויפ׳ן

(שלום אויף זייט 3)

BEACON THEATRE

PHONE 22292 — 559 MAIN ST.

ווערט געוויזן

שבת, מאָנטאָג און דינסטאָג, נאָוועמבער 15, 17 און 18

צום ערשטן מאָל אין ווייניפּעג

"די דיוד ראַנגלער"

הונדערט פּראָצענט ריידנדיק

א עשיכטע פון א פענסי קאָוובאָי

ריידנדיקע קאָמעדיע — מ.דזשי.מ. נייעס

אויף דער ביקאָן סטיידזש

ביל לאָון מיט זיין פּיאַנאָ אַקאָרדיען

אדריאל גרענט איז לידער און טענץ

די אימפּיריאַל קוואַרטעט קאָמעדי און האַרמאָני

„סלים" לואיס און זיינע מוזיק מאַכער

אַנפאַנגענדיק מיטוואָך ערי דאַוונינג, אין

„בלעזיז אָ׳ גלאָרי"

יעדער סיט 25c יעדע צייט

ביקאָן פרייזן קינדער 15 סענט

ספּעשל קידס מאַטינע יעדן שבת פרי, 10 אזיינער

שטאַרק צעשמעטערטער פינגער זיכער און שנעל אויסגעהיילט

דאָס בעסטע פאַר אָפּשטעלן ווייטיק און בלוט־פאַרגיפטונג

א שניט אָדער אַנגעוויטיקטער פלאַץ, פאַרבאָרענע אויגן, קאַץ, אין עסלאַכע שטונדן צייט פאַרגאָרט, אַלע ערנסטע אַנטצינדונג, אייטערן, אָדער בלוט־פאַרגיפטונג.

האַלט זעס־באַק שטענדיק אונטערן האַנט. דער דאָזיקער ראַיעלער אַנטיסעפּטיק הייליגט שנעל אַנגעוועגדעט צו ערעדע פליי׳ש, וואונד אָדער ווייטיק שטעלט אָפּ נעראַלאַכע וועריטונג פון שמוץ און שלעכטע מיקראָבן. דער דאָזיקער אַנטיסעפּטיק איז עפעקטיק געוויזן דאָ מעכטיקע געוויסן אין דער אַמעריקע. אויך האָבן באַק אָפּגעגעבן אַ גאָלדענע מעדאַל אין אַ אינטערנאַציאָנאַל אויסשטעלונג.

דאָס איז אַ אַלטע פאָרמעל פון אַ אַלטן דאָקטער, אַן אַלטער אַפּטיקער, אַן אַלטער אַפּטיקער, אַן אַלטער אַפּטיק